

Αθήνα 23 Φεβρουαρίου 2017

Ανθρώπινες ιστορίες...

Πίσω από τις κάμερες

Η κάμερα τους συνέλαβε στη Λέσβο να προσπαθούν να επαναφέρουν στη ζωή δύο αδελφάκια. Προσφυγόπουλα, που η βάρκα τους βούλιαξε στα νερά του Αιγαίου. Μέρος της προσπάθειας αυτής καταγράφεται στο ντοκιμαντέρ 4.1 Miles, το οποίο στις 26 Φεβρουαρίου είναι υποψήφιο για Όσκαρ. Η Αμαλία και ο Κώστας, στελέχη του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού, μας μιλούν για όσα έζησαν εκείνες τις στιγμές που δεν κατέγραψε η κάμερα.

Η θάλασσα και η στεριά της Λέσβου ήταν γεμάτη σωσίβια και ανθρώπους. Άλλοι πάλευαν απελπισμένα για να σωθούν. Άλλοι πάλευαν για να τους σώσουν. Οι άνθρωποι του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού ήταν εκεί. «Εργάζομαι στην Υπηρεσία «Αγωγή Υγείας» του Ε.Ε.Σ. ως νοσηλεύτρια – εκπαιδεύτρια πρώτων βοηθειών», λέει η Αμαλία Λεντζή. «Στις 28 Οκτωβρίου του 2015, ήμουν στη Λέσβο για την αντιμετώπιση της προσφυγικής κρίσης. Βρισκόμουν στο Λιμεναρχείο του Μολύβου. Συζητούσαμε με τον Λιμενάρχη για την εκπαίδευση καρδιοπνευμονικής ανάνηψης που θα κάναμε στους Λιμενικούς, εξαιτίας των περιστατικών που αντιμετώπιζαν. Την κουβέντα διέκοψε το κόκκινο φως που αναβόσβηνε, ένδειξη emergency. Αμέσως βγήκαμε όλοι έξω».

Μόλις είχε φθάσει ένα σκάφος του λιμενικού, γεμάτο με ανθρώπους που είχε διασώσει από τη θάλασσα». Ανάμεσα τους, μία οικογένεια με δύο παιδάκια. Αναίσθητα και τα δύο. Χωρίς αναπνοή. «Άφησαν τα παιδιά μπροστά μας. Στον Κώστα, το εφτάχρονο αγοράκι και σε εμένα το δίχρονο κοριτσάκι», λέει η Αμαλία και συνεχίζει: «Ξεκίνησα αμέσως Καρδιοπνευμονική Ανάνηψη (CPR). Επιχειρούσα για 10'. Έκανα τα βήματα του αλγόριθμου που χρόνια τώρα διδάσκω και το στομάχι μου είχε δεθεί κόμπος. Είχα αρχίσει να πιστεύω ότι το παιδί δεν σώζεται. Ήμασταν περικυκλωμένοι από τους συγγενείς των παιδιών. Άκουγα το κλάμα τους την ώρα που προσπαθούσαμε να κρατήσουμε στη ζωή τα δύο αδελφάκια. Η μητέρα ήταν γονατισμένη πίσω μου. Κάτι μου έλεγε ανάμεσα στα αναφιλητά της. Δεν καταλάβαινα τη γλώσσα της. Ένωθα ότι μου ζήτηγε να σώσω το παιδί της. Με τραβούσε από το μανίκι του μπουφάν ώρα που έκανα CPR στην κόρη της. Με τραβούσε τόσο δυνατά μέσα στον πανικό της, που κάποια στιγμή αναγκάστηκα να βγάλω το ένα χέρι από το μανίκι του μπουφάν και συνέχιζα να κάνω καρδιοπνευμονική ανάνηψη. Ήταν τραγικό. Ένωθα όλη την ενέργειά της. Είμαι επαγγελματίας και έχω αντιμετωπίσει και άλλες φορές τέτοια περιστατικά. Είμαι όμως και μάνα. Εκείνη τη στιγμή σκεφτόμουν τι θα έκανα αν ήμουν εγώ στη θέση της. Αν ήταν το δικό μου παιδί χωρίς ανάσα».

Την ίδια στιγμή, ο Κώστας Δρίτσας, Στέλεχος της Διεύθυνσης Αποκατάστασης Οικογενειακών Δεσμών (RFL) και Σαμαρείτης του Ε.Ε.Σ προσπαθούσε να κρατήσει στη ζωή το μικρό αγόρι. «Υπήρχε πάρα πολύ κόσμος γύρω που αγωνιούσε. Άλλοι ούρλιαζαν, άλλοι έκλαιγαν. Ο έλεγχος είχε χαθεί. Το παιδί είχε πιει πάρα πολύ νερό και είχε ήδη μελανιάσει.. Ξεκίνησα καρδιοπνευμονική ανάνηψη(CPR). Είχαμε ειδοποιήσει να έρθει το ΕΚΑΒ από το νοσοκομείο της Καλλονής. Εκείνη των ώρα δεν σκεφτόμουν τίποτα. Όταν είσαι καλά εκπαιδευμένος, ξέρεις τι πρέπει να κάνεις και ακολουθείς πιστά το πρωτόκολλο. Δεν έχεις άλλη επιλογή. Όταν κατάλαβα ότι το παιδί δεν είχε ελπίδα, σκέφτηκα ότι πρέπει να συνεχίσουμε μέχρι να έρθει το επόμενο στάδιο της βοήθειας. Συνέχισα να κάνω CPR και να φροντίζω για την ασφάλεια του χώρου γύρω από το θύμα. Η κατάσταση αυτή πρέπει να διήρκεσε 45' - 60'. Το παιδί δεν ανταποκρινόταν. Ο πατέρας του ήταν κοντά μου και προσπαθούσε να βοηθήσει. Κάποιες στιγμές με τράβαγε και μάλλον με ρώταγε τι θα γίνει με το παιδί του. Ήταν σε πραγματικά άθλια κατάσταση. Εγώ συνέχιζα να προσπαθώ να επαναφέρω τον γιο του. Το παιδί πλέον είχε ενδείξεις θανάτου αλλά αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσα να βεβαιώσω εγώ. Ένας γιατρός από κάποια ΜΚΟ βεβαίωσε το θάνατό του και είπε ότι δεν υπήρχε πλέον λόγος για CPR», μας λέει ο Κώστας.

Η Αμαλία θυμάται ότι «όταν ανάνηψε το κοριτσάκι, όλοι πανηγύριζαν. Αυτή η αίσθηση, δεν πληρώνεται με όλο το χρυσάφι του κόσμου. Τα μάτια της μάνας έλαμπαν από χαρά. Το τραγικό ήταν όταν κατάλαβε ότι -παρά τις υπεράνθρωπες προσπάθειες του Κώστα- το αγοράκι δεν θα τα κατάφερνε. Εκεί ξεκίνησε η τραγική ειρωνεία. Από την μία γέλαγε και φίλαγε τα μάτια, τα χέρια, τα πόδια του παιδιού της που ήταν ζωντανό και ταυτόχρονα σπάρραζε για τον γιο της που πέθαινε.

Η Αμαλία και ο Κώστας το ίδιο βράδυ επιχείρησαν ξανά. Σε άλλους διασωθέντες. Το ίδιο και τις επόμενες ημέρες. Όπως λέει ο Κώστας, «το ότι είσαι επαγγελματίας, δεν σημαίνει ότι δεν είσαι άνθρωπος. Ταυτίζεσαι με τους πληγέντες και τους αντιμετωπίζεις σαν να είναι δικοί σου άνθρωποι. Οι σκέψεις αυτές υπάρχουν στιγμές που σε κατακλύζουν. Μετά, κάποιοι άλλοι άνθρωποι έχουν ανάγκη και τρέχεις να προσφέρεις πάλι της υπηρεσίες σου».

της Ειρήνης Μπουδρονικόλα

**Γραφείο Δημοσίων Σχέσεων και Επικοινωνίας
Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού**